

Er regeringen parat til for at løse det problem at gøre herberget til deres permanente bopæl, så længe de bor der, så de ikke sidder mellem to stole og ikke kan komme videre i systemet? Ellers kan de altså blive herbergsbeboere resten af deres liv. Det er noget, vi er nødt til at tage fat i, og jeg vil gerne, om regeringen vil give tilsagn – i forbindelse med det, der skal ske efter Enhedslistens ændringsforslag, når det nu bliver enstemmig vedtaget – om, at man da også vil drøfte det problem, som blev rejst i Boligudvalget, og hvor alle Boligudvalgets medlemmer havde stor forståelse for det, der blev sagt.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det er efterhånden mere end to år siden, Folketinget havde en stor forespørgselsdebat om de hjemløse og udstødte, og her var der meget bred tilslutning, faktisk enstemmig tilslutning fra Folketingets medlemmer til en forstærket indsats for de mest udsatte grupper i vores samfund. Forløbet af de to år siden den debat har vist, at der også var vilje til at sætte handling bag ordene, og forløbet har også vist, at den handling faktisk har givet resultater. Den har givet målbare resultater.

Jeg synes, det er værd at bemærke – når vi nu drøfter det forslag, der skal føje sig til den forstærkede indsats for de hjemløse og i det hele taget mest udsatte grupper – at de seneste meldinger fra forsorgshjem og herberger går ud på, at der nu er en klart faldende søgning til forsorgshjem og herberger, et fald, der har manifesteret sig gennem 1993 og 1994, og hvor det blev koblet til den forstærkede indsats, vi har sat i værk for de psykisk syge, de sindslidende og for de hjemløse og mest socialt udsatte grupper.

Jeg synes, det er utrolig glædeligt, at de ting, vi i stort omfang i fællesskab har sat i værk, faktisk viser sig at forbedre tilværelsen for de mennesker, sådan at de får et ordentligt alternativ til at leve på gaden eller søge forsorgshjem og herberger.

Grundholdningen i dette forslag er jo, at vi skal give de mennesker et tilbud, der er en mellemting mellem institution og det at skulle klare sig fuldstændig overladt til sig selv i eget hjem. Vi ved, at for mange af de mennesker kan forsorgshjem og herberger være nogle holdepunkter i hverdagen, de ellers ikke har. Det er her, de kan komme i dagtimerne, det er her, der kan være en række aktiviteter, nogle mennesker, de kan støtte sig til, nogle mennesker, der kan være holdepunkter for dem, når de skal bygge en ny tilværelse op.

Derfor er hele ideen, at vi skal bygge på nogle af de positive elementer, der ligger i forsorgshjem og herberger, men at det skal ske i samarbejde med kommunerne, der også pålægges en forstærket indsats for at skaffe boliger, enten egen bolig eller boliger i bofællesskab til de her mennesker. Det er hele den tankegang, der ser ud til at bære frugt. Hvis vi gik ind og ændrede finansieringen nu og fjernede den fra at være et statsligt og amtsligt ansvar til at være et kommunalt og amtskommunalt ansvar, så kunne det give en meget alvorlig turbulens på det her område.

Det er fuldstændig rigtigt, at man kan sige, at i det omfang man kan stræbe efter, at kommunerne efterhånden skal have større ansvar, kan det være ønskværdigt, men sådan som det er nu, ville det give nogle uoverskuelige følger, hvis vi ændrede i finansieringen nu.

Blandt andet er det jo sådan, at halvdelen af de pladser, vi taler om her, ligger i Københavns Kommune, og det ville betyde, at hele finansieringen af forsorgshjemmene og herbergerne i Københavns Kommune skulle dækkes af kommunen og amtskommunen. Hvad det ville få af konsekvenser, er meget uoverskueligt for den gruppe mennesker, der bor her. Det har været mit og et flertals holdning, at det er vigtigt at fastholde et statsligt også økonomisk medansvar for de grupper, vi her har med at gøre.

Det er også sådan, at forslaget her har været meget nøje drøftet igennem med de mennesker, der arbejder med de hjemløse og udsatte mennesker, og det har fået en fantastisk positiv opbakning. Nogen bedre anbefaling af forslaget synes jeg næsten ikke man kunne ønske sig end den, der kommer fra dem, der faktisk har føling med, hvad der skal gøres for at hjælpe de her mennesker, og som siger, at her er virkelig et instrument, et redskab, der vil hjælpe. Det er vel at mærke nogle mennesker, som jeg har oplevet at vi alle sammen lytter til og har bred respekt for på grund af deres erfaringer.

Når det drejer sig om spørgsmålet om, hvorvidt man i stedet for skal sikre behandlingstilbud til narkomaner eller misbrugere, så er der jo ikke tale om noget enten-eller. Der er jo heldigvis i alle Folketingets partier den holdning, at vi skal have en forstærket indsats for narkomaner og misbrugere. Vi har også set vilje til at sætte penge af til en forstærket behandlingsindsats. Det vil stadig væk være sådan, at der vil være narkomaner og psykisk syge, der først henvender sig på forsorgshjem og herberger, og derfor